OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Lui Eriksson

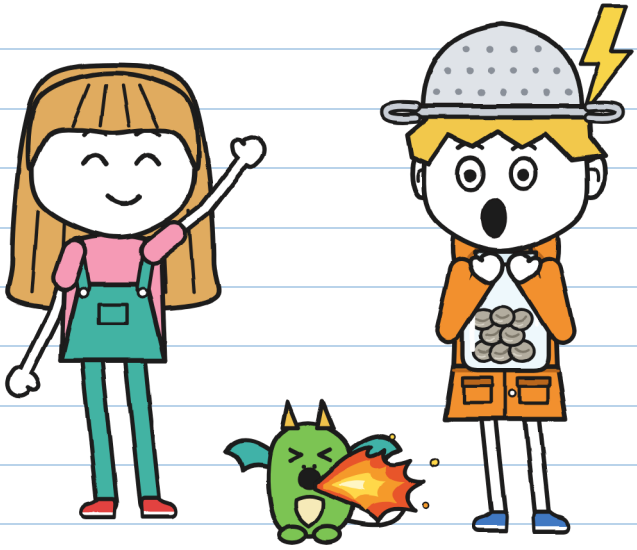

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK L
Avancerad nivå · 11+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Text och bild: Lui Eriksson

STORLEK L · Avancerad nivå · 11+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Andra boken i serien. Den första: ”Det här paketet bits”.

LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen åska skadades när boken skrevs. –J.

Och ingen annan. –J.

Hittar du den, öppna den inte före åskan.

BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: gör inte det själv. Om det varar flera sidor står det FRÅN HÄR och TILL HIT. Vid riktigt åskväder gäller sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Åskjägare (typ). Det här är hans anteckningsbok.

Julia. Räknar sekunderna mellan blixt och åska. Skriver med grönt och signerar J.

Smula. Drakunge. Härmar allt Gunni gör. Allt.

Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis.

Flora. Trädgårdsmästaren på Kanalgatan 9. Hon skriver inte på stenar.

Vera. Tar hand om drakar i Drakhuset, bredvid Floras hus. Smula bor hos henne.

Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

LEVERANSBOK 2
av Gunni

OFFICIELL.

”Officiell” betyder att jag läser den först. Officiellt. –].

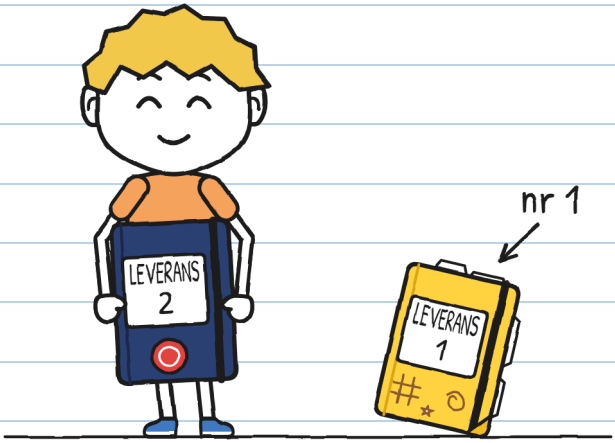

Anteckningsbok 1 är slut: den är full. Den här fick jag av Märta, som äger affären, med affärens stämpel på omslaget. Hon säger att man inte ritar i officiella anteckningsböcker. Det får vi se.

KAPITEL 1

Åskjägare

I Märtas affär finns ett paket som darrar. Det har gjort det sedan förra lördagen, lite mer för varje dag.
Jag har bestämt mig för att inte röra det.
Det sista som Julia och jag levererade var ett ägg. Nu är det en drakunge som heter Smula och härmar allt jag gör.

I affären mittemot mitt hus finns det nitton returer kvar. Och ett av dem verkar ha tröttnat på att vänta.

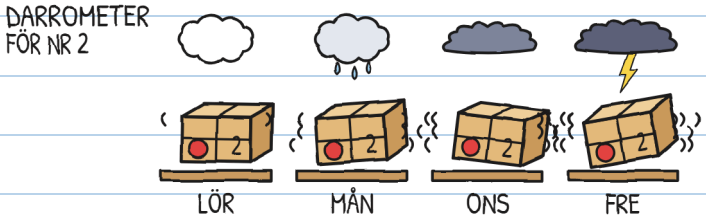

Det darrar inte av rädsla, utan för att ett åskväder är på väg. På lördag klockan sex på kvällen. Jag har kollat prognosen sex gånger. –J.

Returerna är paket som alltid kommer tillbaka: om mottagaren inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort (som det i Julias gröna tuschpenna) flyger de tillbaka till sin hylla i gryningen. Samma person skickar dem alla: R.

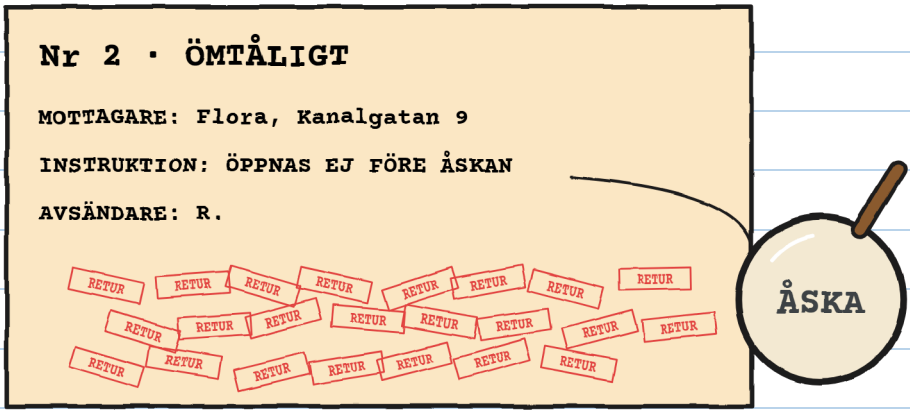

Nr 2 hade tjugotre RETUR-stämplar.

Tjugotre. Jag har räknat dem två gånger. –J.

– Tjugotre gånger har jag kört ut det, sa Märta. Och inte en enda gång i åskväder.

På lördagen klockan tio väntade Märta på oss vid disken med nr 2 i händerna. Totte var också där: på lördagar har vi alla tre straff i affären, för att vi levererade nr 1 utan lov.

– Det här paketet, sa Märta, ska ni leverera själva. I eftermiddag.

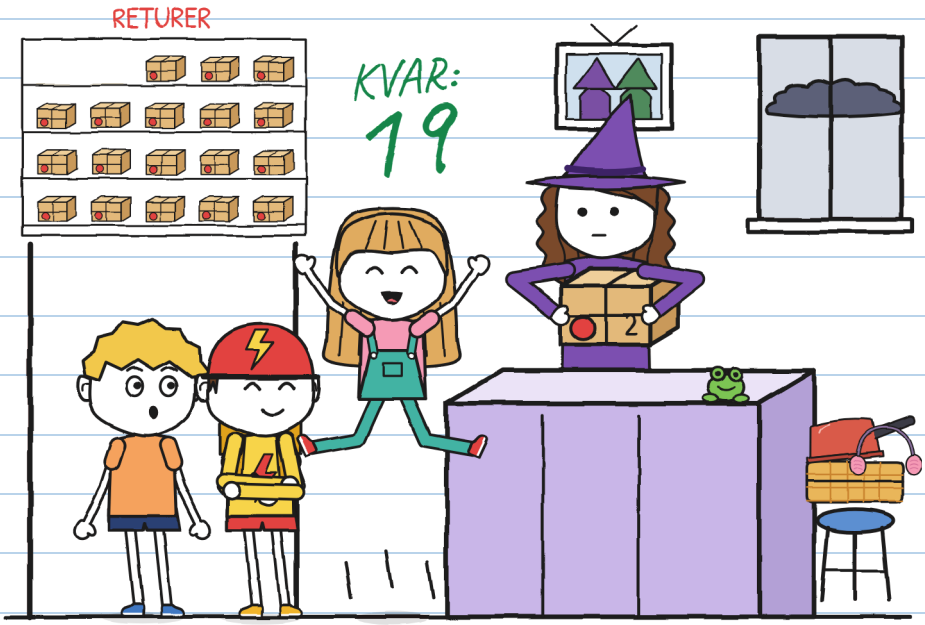

Julia hoppade så högt att hon nästan nådde skylten KVAR: 19.

Märta ställde tre villkor och räknade dem på fingrarna:

1. Ni ger er av klockan fem, innan åskvädret kommer, och ni stannar hos Flora tills det har gått över.
2. Era familjer vet redan, och Flora också.
3. Regeln är den på etiketten: öppnas ej före åskan. Och det måste vara åskan rakt över oss: åska långt borta räknas inte.

– Kommer inte du med? frågade Julia.

– Jag har saker att göra här, sa Märta och tittade ut genom skyltfönstret på himlen, som höll på att bli grå.

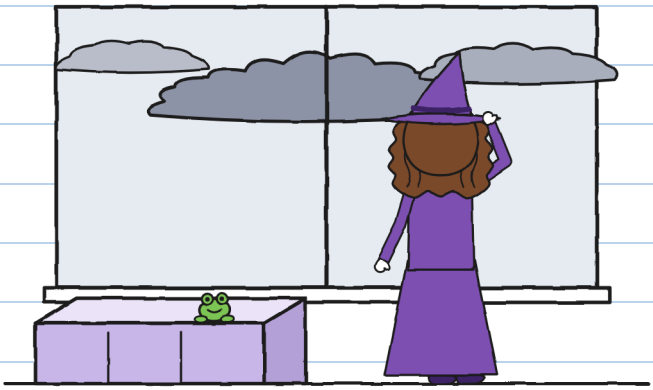

Vilka saker? –J.

Då tittade Julia på mig.
– Och du, gillar du åskväder?

Och jag sa det man säger när någon tittar på en så där:

– Jag älskar åskväder. I mitt gamla kvarter var jag professionell åskjägare.

Det jag sa

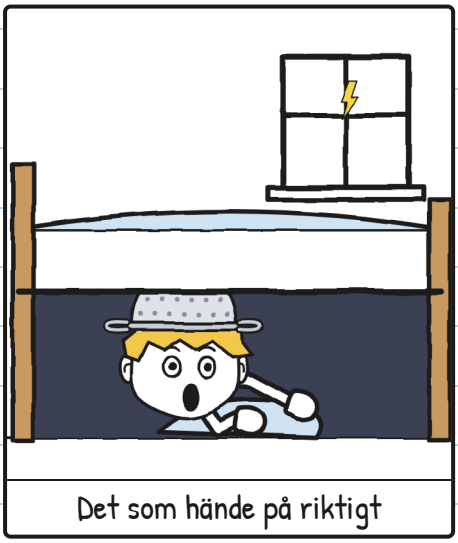

Det som hände på riktigt

Professionell under sängen. –J.

Julia lärde mig hur man räknar på ett åskväder. I min anteckningsbok, utan att fråga, som alltid:

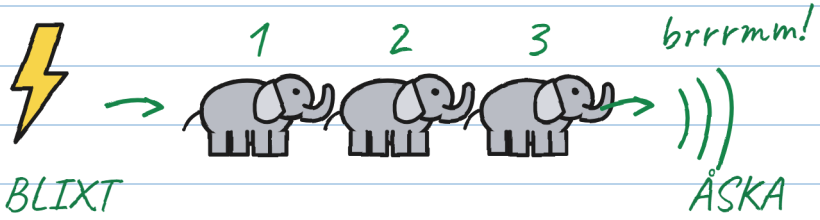

en elefant, två elefanter, tre elefanter...

1 elefant = 1 sekund

3 elefanter = 1 kilometer (ungefär)

0 elefanter = RAKT ÖVER OSS!

↖ Det är åskan på etiketten.
Åska långt borta öppnar inte paketet.

Fler elefanter: den blixten slog ner längre bort.

Hör du åska, även långt borta: gå i skydd!

Det man känner till är mindre läskigt. –J.

Jag behövde inte räkna något, för jag älskar åskväder. Men jag skrev upp det, för säkerhets skull.

Totte läste etiketten över min axel och visade oss det finstilta på sin ryggsäck.
– BLIXTBUD levererar inte i åskväder.
– Det är inget åskväder än, påpekade Julia.
Totte läste det finstilta igen. Om "än" stod det ingenting. Och han följde med.

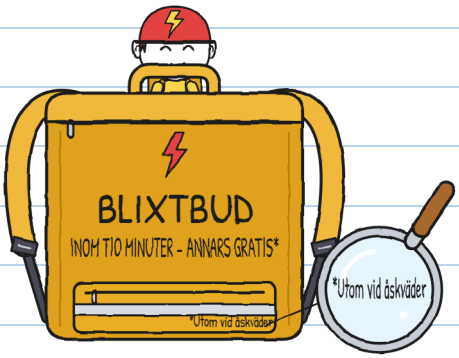

Finstilt text, stor ursäkt. –J.

Klockan fem gick jag hem efter regnjackan.
– Ta den orangea, sa mamma från dörren. Är du säker på att du vill gå? Du, som när det åskar...
– HEJDÅ, MAMMA!

"Du, som när det åskar..." VAD? –J.

Vi gick över Stora bron, som man fäller upp på natten för att båtarna ska kunna passera, medan himlen blev svartare och svartare. Mitt på bron hälsade Julia på vattnet med handen, mycket allvarligt: kanalen och hon kommer inte överens.

Långt borta lyste himlen upp. Julia räknade trettio elefanter innan hon hörde något.

Brrrmm.

– Den blixten slog ner ungefär tio kilometer bort, sa hon. Prognosen säger åskväder klockan sex.

– Det åskade! sa Totte. Får man öppna nu?

– Den där åskan öppnar inte paketet, sa Julia: den på etiketten hörs samtidigt som blixten, noll elefanter. Men man hör åska redan, och det räcker: i skydd!
Vi sprang till Kanalgatan. Jag låtsades att jag inte hade hört åska.

– Var det där en hicka? frågade Julia.
– Nej, sa jag. Hick!

Det har varit så sedan jag var liten, men bara med åska: för varje åskknall får jag en hel rad hickor, en var tredje sekund, och när åskvädret ligger rakt över mig slutar jag inte. Det är inte rädsla. Min kropp gör det bara, utan att fråga mig.

Det heter rädsla. –J.

Vera väntade på oss redan vid Drakhusets dörr, intill Floras, med Smula i famnen: på lördagar går Smula på promenad med mig.

– Bara till Floras hus: det är hennes första åskväder, sa Vera och lade henne i mina armar. Hon härmar dig i allt, Gunni. Också det du känner. Om hon blir rädd, dra inte i henne: hon håller sig fast. När åskvädret har gått över knackar du tre gånger på muren, så kommer jag och hämtar henne.

– Jag känner ingenting, sa jag. Jag älskar åskväder.

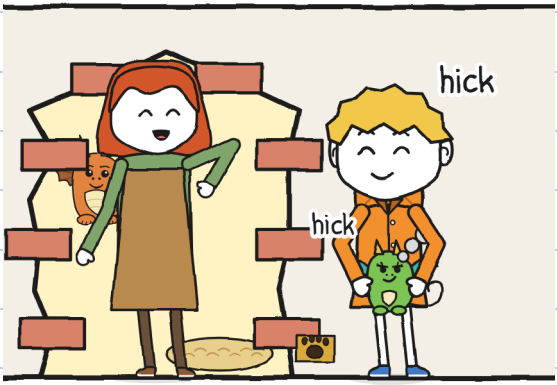

Långt borta åskade det. Jag hickade. Smula hickade och fick rök ur näsan.

– In med er, nu, sa Vera.

Floras hus är det med pelargonerna: det med balkongen där en tant stod och tittade på oss för två lördagar sedan, när vi letade efter dörren till Drakhuset. Den dörren ser ut som en vägg.

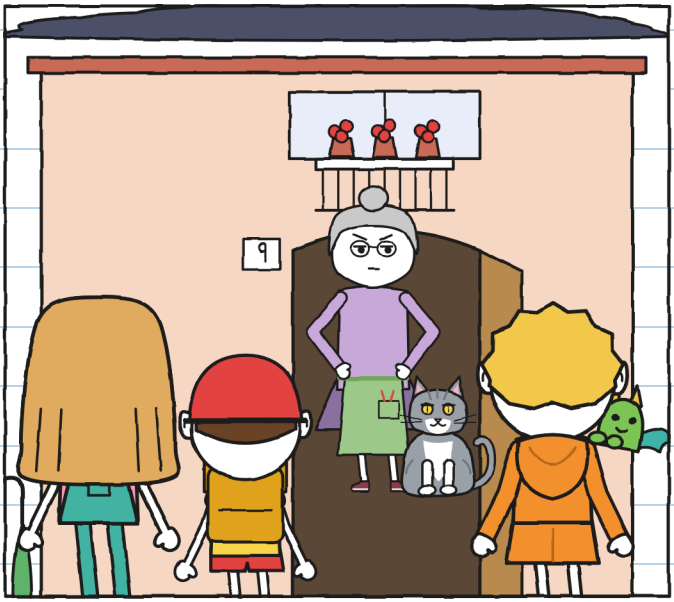

Flora öppnade dörren innan vi hann knacka. Hon tittade på kartongen. Hon tittade på himlen. Hon tittade på Smula.

– Veras unge. Hon får inte sveda mina ormbunkar, sa hon. Kom in, regnet är på väg. Men jag varnar er: jag skriver inte på stenar.

KAPITEL 2

Åska!

Floras kök är fullt av växter: på bordet, på golvet, hängande från taket. Längst in leder en glasdörr till ett växthus, och bakdörren, med kattlucka, till gården. Totte ställde in cykeln i hallen, undan regnet.
På växthusets glas fanns några målade droppar. En av dem steg upp till ramen. Nästa gick om den.
– R:s förtrollade glas, sa Flora. De släpper in regnet när jag vill. Blixtar, aldrig.

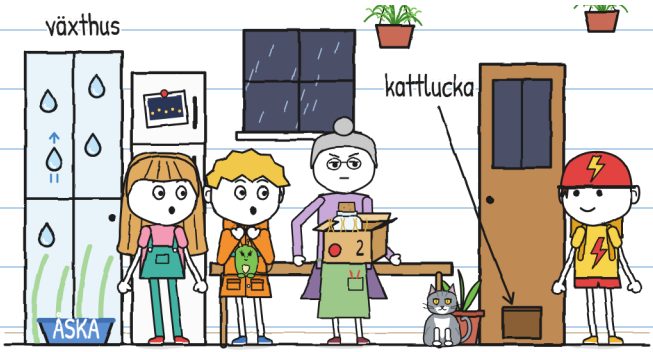

Jag tittade på kartongen med nr 2. R. kunde uppenbarligen leverera vissa saker, i alla fall.

Flora ställde kartongen på bordet och öppnade den utan att fråga. Inuti, nerbäddad i halm, låg en glasburk med åtta små grå kulor.

– Det står att den inte ska öppnas före åskan! skrek Julia.

– Jag har öppnat kartongen, inte burken, sa Flora. Vad som finns i den vet jag redan: R. lovade mig lyktblommor och skickar mig stenar.

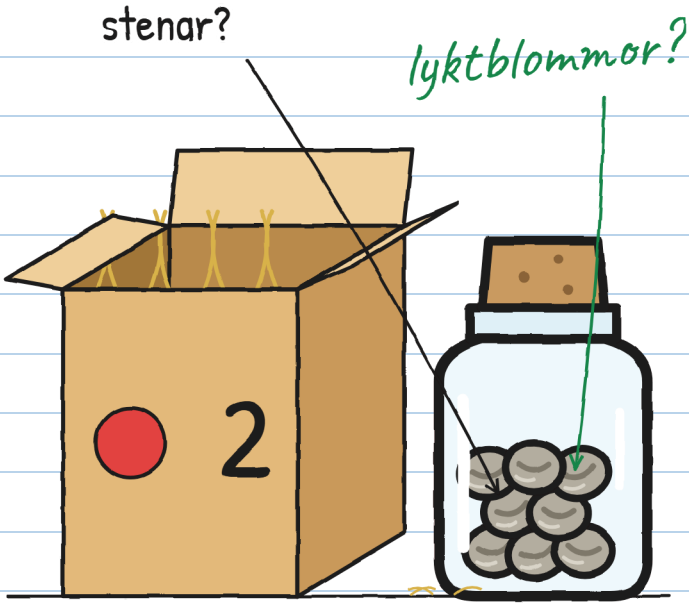

– Vad är en lyktblomma? frågade jag.

Flora tog ner ett gammalt foto från kylen: kanalpromenaden en natt, med små ljus vid kanten.

– Det är växter som sparar blixtarnas ljus, sa Flora. På natten ger de tillbaka det.
– Planterade R. dem?
– R. kom med fröna redan vakna, och jag stod för jorden. Jag har aldrig sett ett frö som sov.
– Och lyktblommorna?
– De slocknade en efter en. R. slutade komma. Nu skickar R. det här.

Därför är kanalen så mörk om natten. Därför är spången så läskig, plankan som går över den.

Var det. Jag gick över den i mörkret. –J.

– R. håller alltid sitt ord, sa Flora. Sent, men det blir gjort. Men inte med det här: tjugotre gånger har jag fått den här burken, och tjugotre gånger var det stenar.

Jag tänkte på etiketten. Jag kunde den utantill, instruktionen inräknad.

– Och har du någon gång väntat på åskan för att öppna den? frågade jag.

Flora tittade på mig som om jag hade frågat om vatten är blött.

– Jag väntar inte på någon, sa hon. Inte ens på åskan.

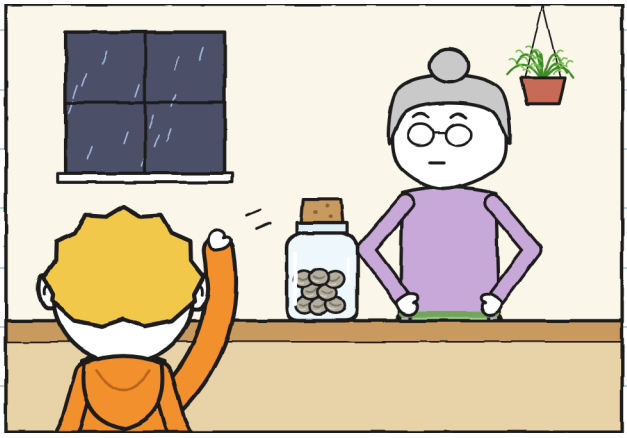

Floras katt heter Åska: namnet står skrivet på hans matskål. Han är grå som ett moln och spinner som ett riktigt åskmuller.

Medan vi väntade på åskvädret hände allt möjligt i köket, och ingenting alls:

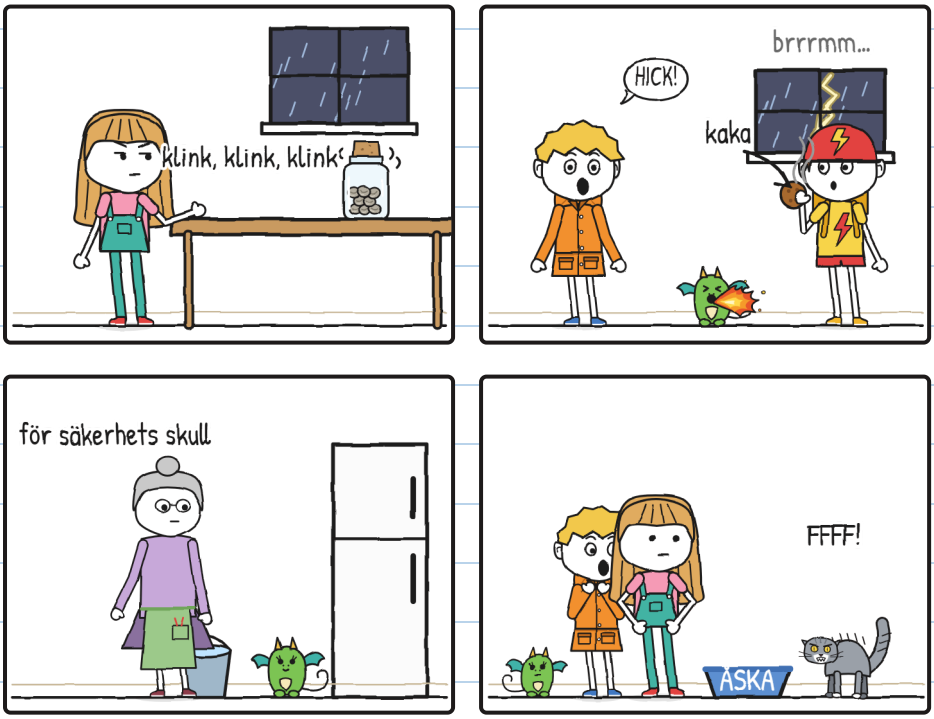

Det värsta med åska är att vänta på den. –J.

Burken klirrade på bordet, allt starkare. Julia räknade med låg röst: ”Tolv elefanter”. ”Nio”.
Under bordet höll hennes fot en annan räkning.

– Du kommer att göra hål i golvet, sa jag.
– Jag räknar.
– Då får du säga till din fot. Den går före.
Då gjorde Smula en liten flamma till, och Åska rusade iväg genom kattluckan, ut på gården. Flora öppnade bakdörren och ropade efter honom från tröskeln:
– ÅSKAAA!

Och Julia öppnade burken.

– Det åskade! sa hon.

Det hade inte åskat. Det var Flora som hade ropat. Åska är katten.

Jag hörde "ÅSKA!", precis det jag väntade på. Ingen sa att det var en katt. –J.

Jag skrev det på sidan 17.

Den sidan läste jag efteråt. –J.

När burken öppnades slutade den klirra. Inuti fanns bara åtta grå kulor, kalla och stilla. Julia hällde ut dem på bordet för att titta på dem med förstoringsglaset.
– De har en liten springa, sa hon. Som ett stängt öga.

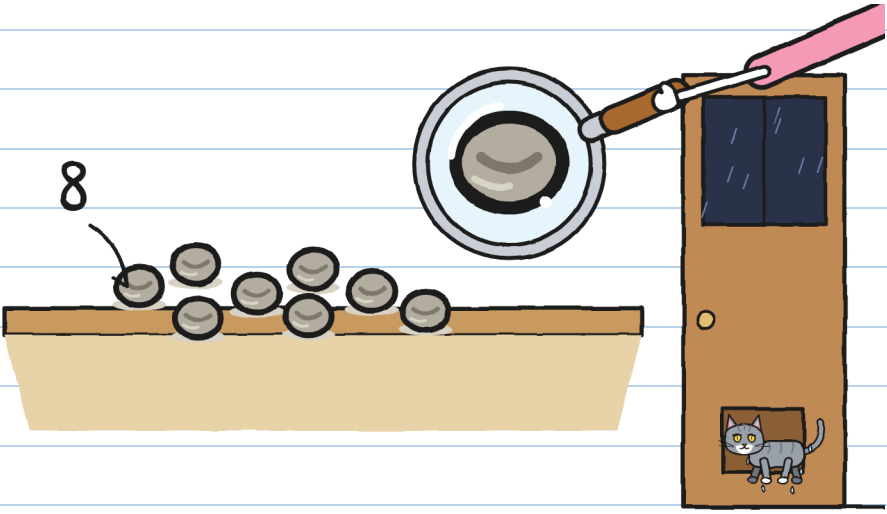

Åska kom tillbaka av sig själv genom kattluckan, dyngsur, och Flora stängde dörren.
– Stenar. Som vanligt, sa hon och tittade på Julia.

Julia blev rosa som sin tröja.

– De sover, sa jag. Det är inte stenar, det är frön. Det är därför det står ”öppnas ej före åskan”. Kanske väcker en åskknall dem. En riktigt stor, en sån som får rutorna att darra.

Flora blev tyst. Sedan sa hon:
– Om det är frön, får de bevisa det.

Ute var det redan nästan natt, fast klockan bara var sex.
Blixt. Julia började räkna:

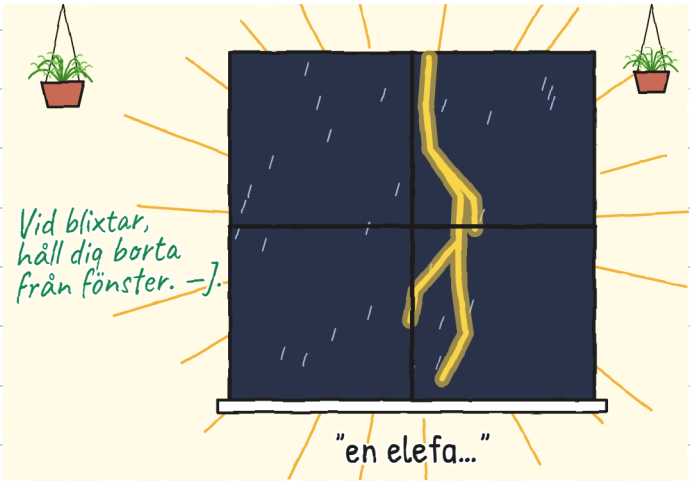

Och sedan kom den riktiga.

Åskan kom samtidigt som blixten: åskvädret låg rakt över oss. Bordet, glasen och rutorna darrade.

Och strömmen gick.

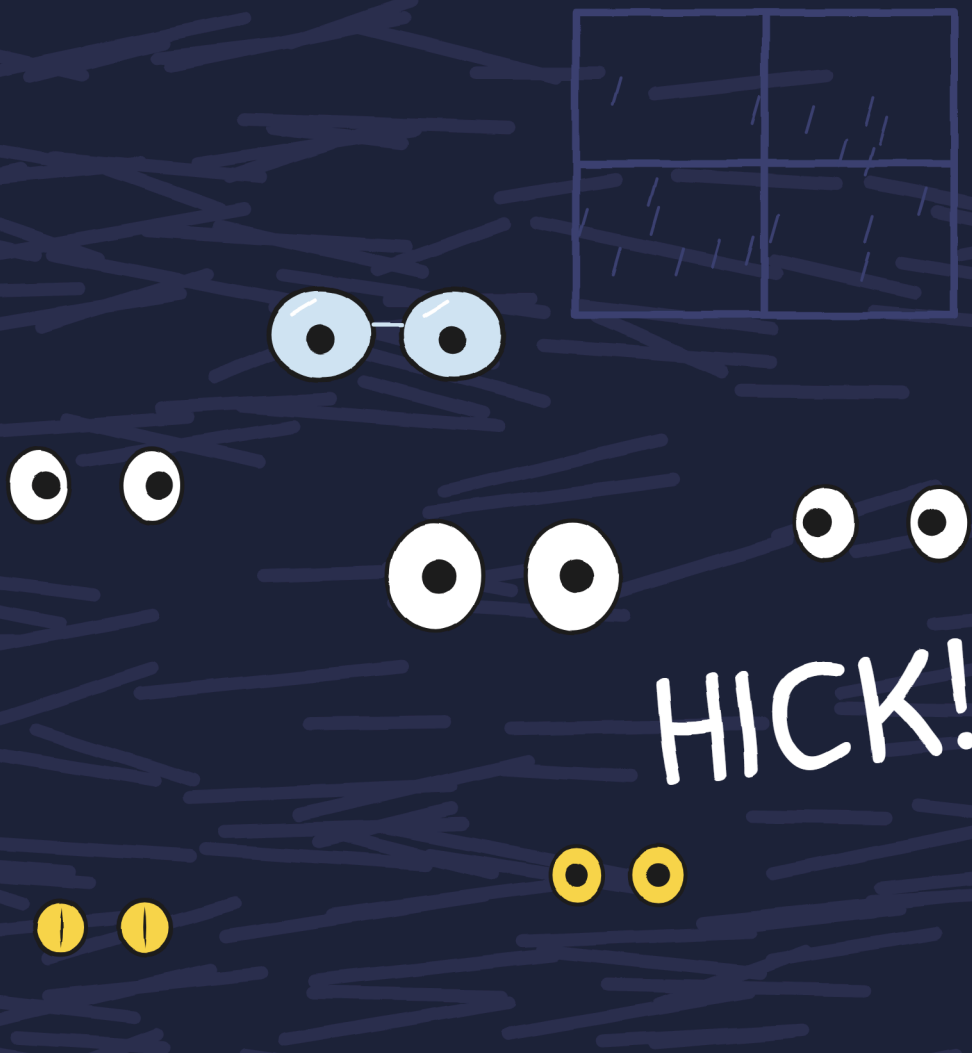

Jag hickade. Smula hickade, och en flamma slog ut ur munnen på henne. I en sekund kunde man se hela köket.

Bordet var tomt.

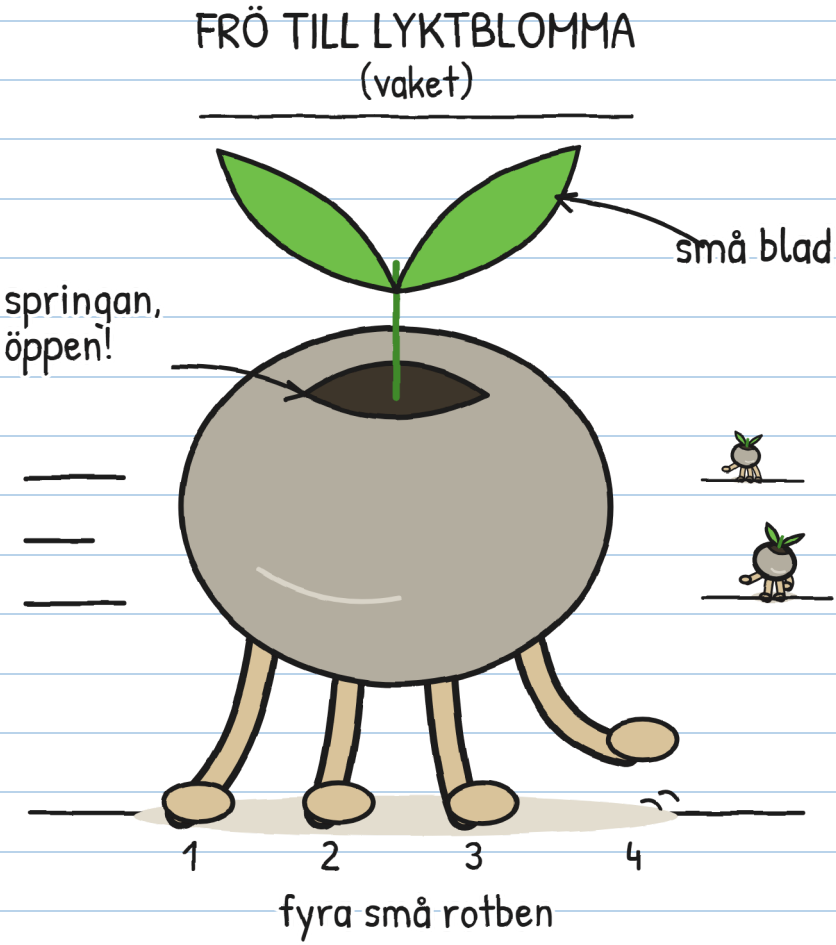

Stenarna hade ben.

Och bråttom. –J.

KAPITEL 3

De rör sig när du inte tittar

I mörkret hördes ett ljud som av pyttesmå regndroppar: tipp, tipp, tipp. När det blixtrade igen var fröna längre bort. Och stilla. Alldeles stilla. Som om de inte hade gjort något.

De sprang fort, men varje blixt stoppade dem, och det var många blixtar. Jag såg dem från under bordet. Jag hade tagit på mig Floras durkslag, som hängde på en spik: hemma hos mig tar jag på mig ett när det åskar.

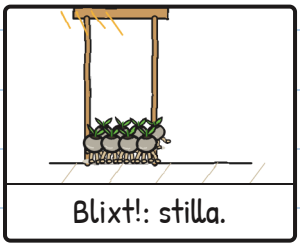

Blixt!: stilla.

I mörkret: springer.

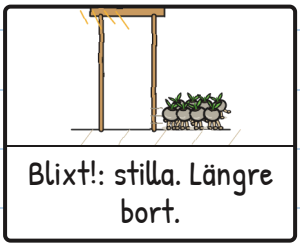

Blixt!: stilla. Längre bort.

Det är den där leken där man fryser när någon tittar. Fast med frön. –J.

Flora riktade ficklampan mot ett frö. Fröet blev stående som fastnaglat i golvet. När hon riktade den mot ett annat passade det första på att smita.

– Det är frön! De är vakna! ropade Flora.

För första gången verkade hon förtjust över att något sprang omkring i hennes kök.
– Vi behöver en ficklampa till, sa jag.
– Då får du börja fundera på en annan lösning. Jag har bara den här.

Åtta frön och en ficklampa. Det andra fröet smet också.

Alla fröna var på väg mot kattluckan.
– De letar efter jord som blivit blöt av åskregn, sa Flora och ställde en enorm kruka framför. Hemma finns bara jord som vattnats med kranvatten, också i växthuset, och den duger inte åt dem. Ute finns nästan ingen: plattor, en liten stig och kanalen. Om de tar sig ut spolar regnet ner dem i vattnet.

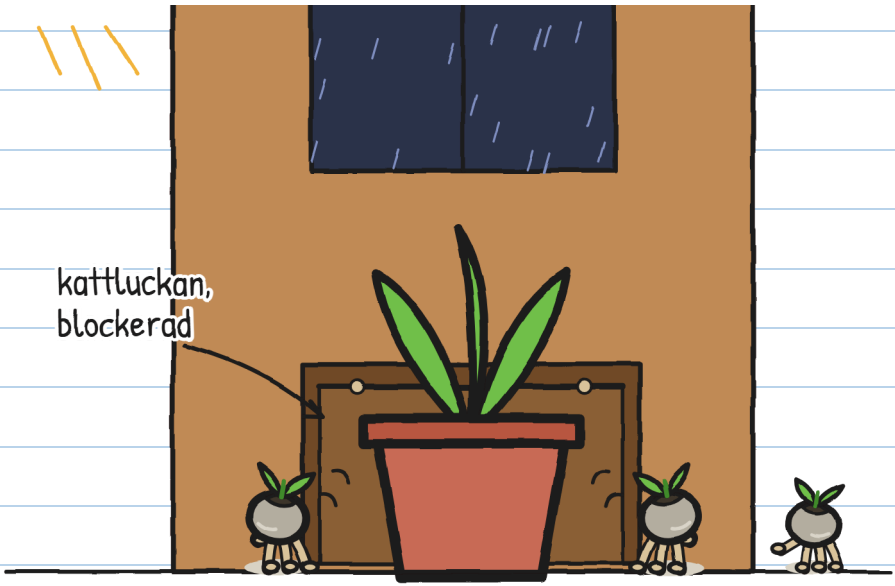

Kattluckan var täppt. Men nu var fröna över hela köket, i mörkret, och i ett kök finns hundra ställen att gömma sig på.

Vi provade allt:

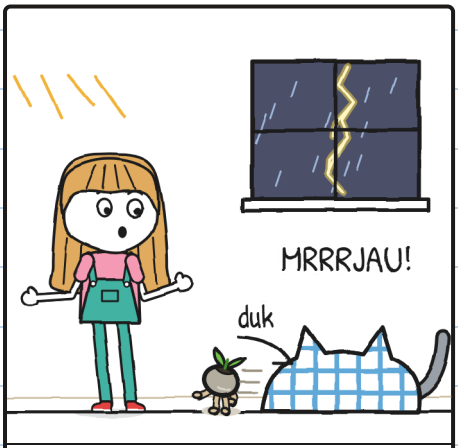

Julia, med en duk: fångade Åska.

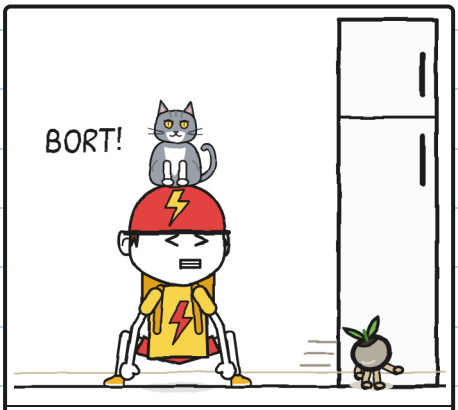

Totte, med händerna: Åska fångade honom.

Smula, med sin flamma: ett!

Flora, med ficklampan: två!

Åska jagade dem också. Han kan se även när det är nästan mörkt. Det kan inte vi.

Totte är inte rädd för åskväder. Totte är rädd för katter.

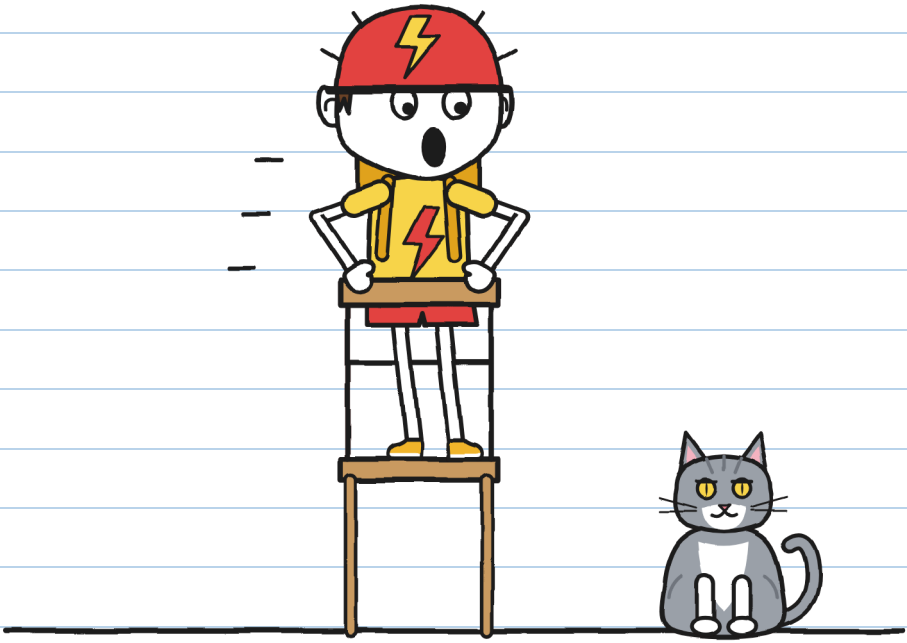

– Det är ju ingen katt! sa Julia till honom. Det är Åska!
– ÄNNU VÄRRE!

Två rädslor och bara ett namn. –J.

Jag låg kvar under bordet med durkslaget på. Vid varje blixt såg jag hela golvet, och jag lade märke till något: fröna sprang runt i köket, men de kom alltid tillbaka för att knuffa på krukan vid kattluckan.

Vi behövde inte jaga dem. Vi visste vart de skulle.

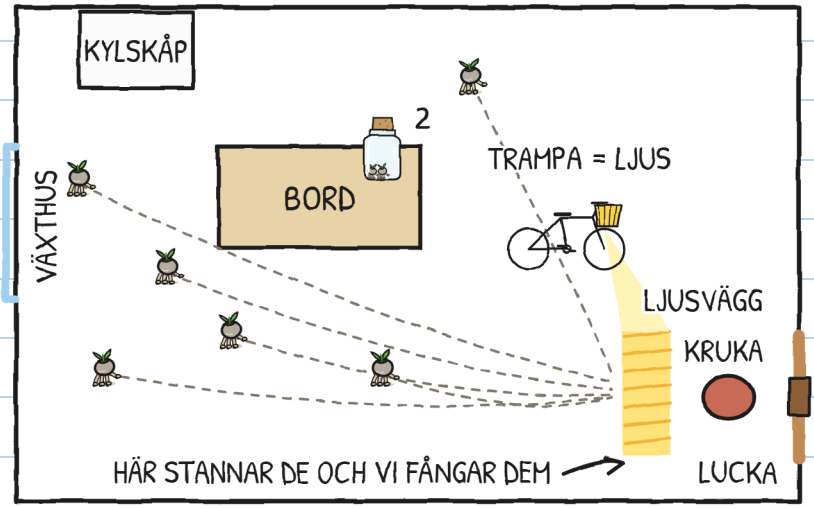

Jag ritade en karta.

– Totte, tänds din cykellampa när man trampar?

– Klart den gör.

– Då levererar du ljus i dag.

Vi ställde cykeln på stödet, med lampan riktad mot kattluckan. Dynamon på hans BLIXTBUD-cykel sitter tätt mot bakhjulet: snurrar hjulet blir det ljus. Och Totte trampade.

Han trampade som han aldrig hade trampat förut. Särskilt när Åska hoppade upp på honom.

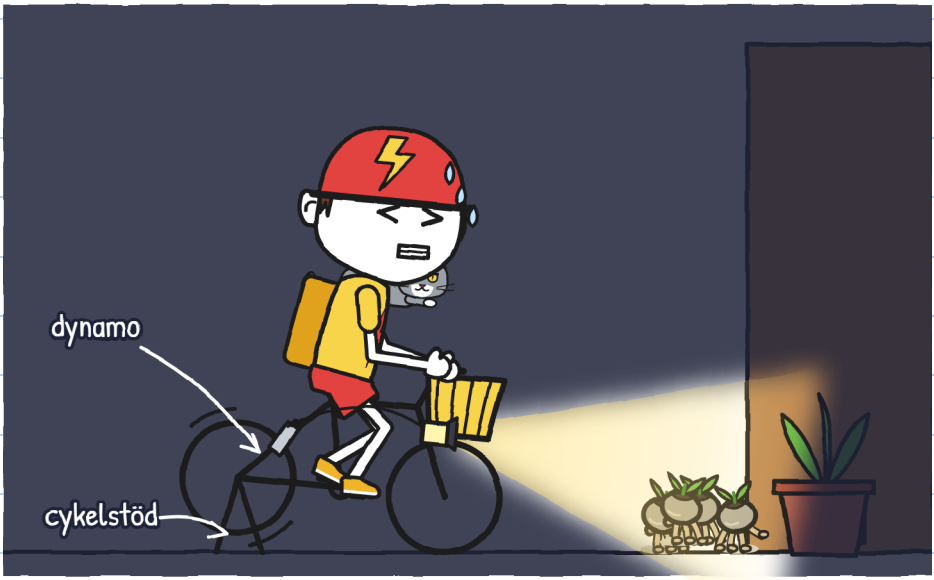

Äntligen är BLIXTBUD bra för något. –J.

Fröna kom fram till ljuset och blev stående stilla, på tå, som om de blivit tagna på bar gärning. Vi lade dem i burken ett i taget. Tre. Fyra.

Åska fångade ett till med munnen, och Flora tog det ifrån honom med två fingrar.
– Fem! sa hon.

Sex.

Flora satte korken i burken så att inget frö skulle komma undan, och böjde sig ner för att hjälpa oss. Då hoppade Åska upp på bordet och knuffade ner den.

Totte fångade den i luften innan den hann nudda golvet.
– BLIXTBUD, sa han. Inom en sekund – annars gratis.

Men han hade slutat trampa, och ljuset slocknade. Och Åska är det ingen som stoppar: han rusade iväg mot kattluckan.

I mörkret: tipp, tipp, tipp. Åska knuffade undan krukan: skrap. Och kattluckan sa klack.

När det blixtrade igen låg det bara ett enda frö kvar på golvet, och Julia fångade det. Sju.

Det åttonde fröet hade gått ut genom kattluckan.

– Jag går och hämtar det! sa Julia med handen redan på dörrhandtaget.
– Med blixtar ute går ingen ut ur det här huset, sa Flora och ställde sig framför dörren. Hon var inte på humör att diskutera.

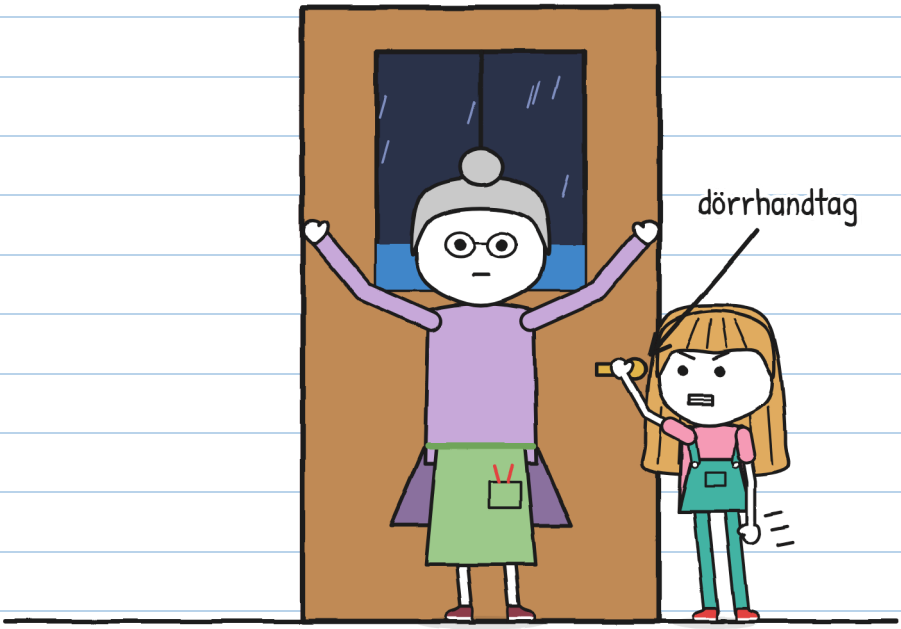

Julia diskuterade inte. Men hon släppte inte heller dörrhandtaget.
Efter en stund sa kattluckan klack. Det var Åska, dyngsur. Utan det åttonde fröet.

– Blixt… en elefant, två elefanter.
Brrrmm.
– Två, räknade Julia. Det är fortfarande nära.

– Då är det dags att plantera dem, sa Flora. Innan åskvädret försvinner. Och i mörker.
– Med blixtar? frågade Julia.
Flora kontrollerade dropparna som steg uppför glaset.
– Förtrollningen håller fortfarande. Blixtarna stannar ute. Vi är inne.

Sedan upprepade hon ”I mörker” och tittade på Smula.

Smula tittade på mig. Och hickade.

KAPITEL 4

Hick

Flora förklarade hur man planterar en lyktblomma, så som R. hade lärt henne. Jag skrev ner det med bokstäver som i en officiell anteckningsbok:

SÅ PLANTERAR MAN EN LYKTBLOMMA

1.
Jord blöt av åskregn.
(Den med kranvatten duger inte.)

2.
Öppna burken över jorden.
(Öppnar du den för tidigt rymmer de.)

3.
Allt i mörker: de tar sig själva ner i jorden.
(Gräver du ner dem själv, spirar de inte.)

4. 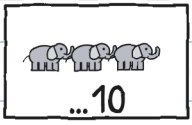

Innan åskvädret drar bort:
med fler än tio elefanter
går de inte att plantera förrän nästa gång.

För att väcka dem: noll elefanter. För att plantera dem: upp till tio. Vid elva somnar de igen. –J.

Flora vred på vevan i taket. Fönstret öppnades inte: i stället slutade de målade dropparna att stiga och började rinna nedför glaset.
Regnet gick rakt igenom, som om glaset inte fanns, och föll över odlingsbänken, ett långt bord fullt av jord.
– Allt på bänken. Inte en droppe på golvet, befallde Flora regnet.

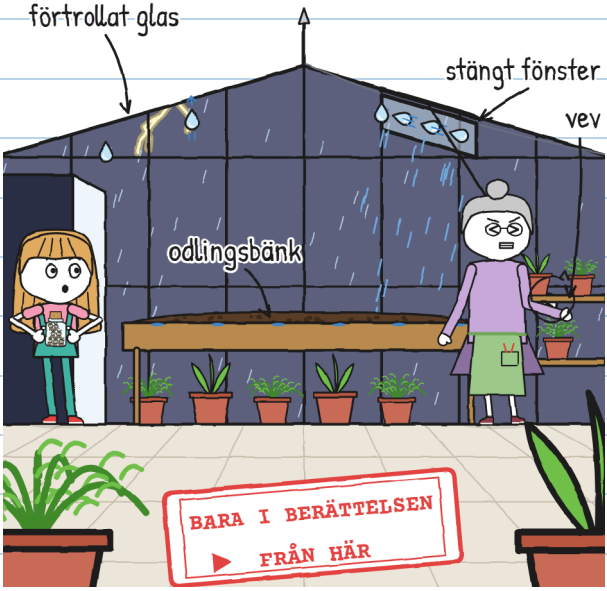

Det här glaset finns bara i berättelsen. Vid ett riktigt åskväder: inga växthus (sidan 76). –J.

– Jord som blivit blöt av åskregn, sa hon. Nu ska allt vara i mörker.

Men Smula var redan inne: hon hade smugit sig mellan Floras fötter när dörren öppnades, utan att någon såg henne. Hon satt under odlingsbänken, bland krukorna.

Flora drog försiktigt i henne. Smula höll sig fast i krukorna med alla fyra tassarna. Det hade Vera sagt till oss.

Och varje gång jag hickade i köket flammade Smula upp i växthuset.

Jag ritade det för att förstå:

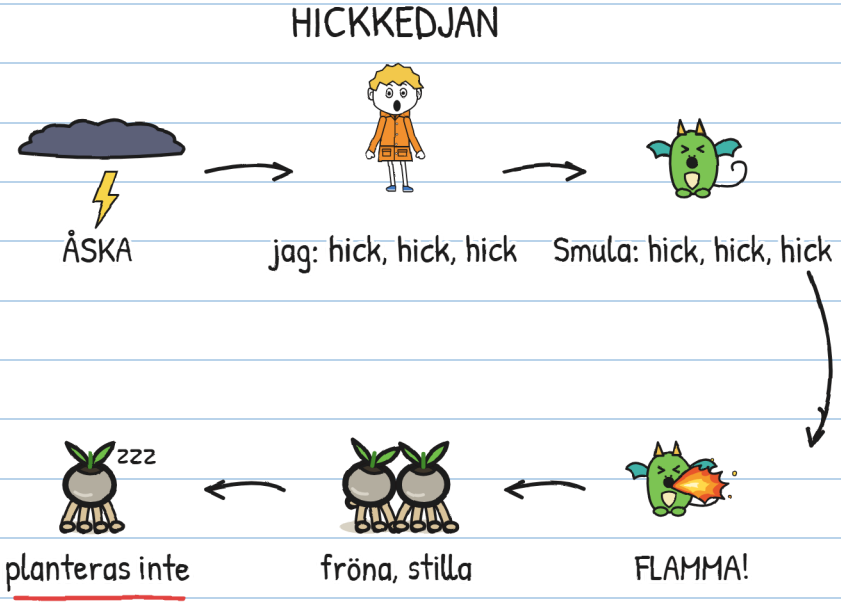

I köket hjälpte hickan oss: en flamma, ett stilla frö, ett fångat frö. I växthuset sänkte den oss: med en flamma var tredje sekund blev det aldrig mörkt så länge som de behöver för att ta sig ner i jorden.

Kedjan måste brytas. Den lättaste länken är du.
Med kärlek. –J.

Vi provade alla huskurer mot hicka:

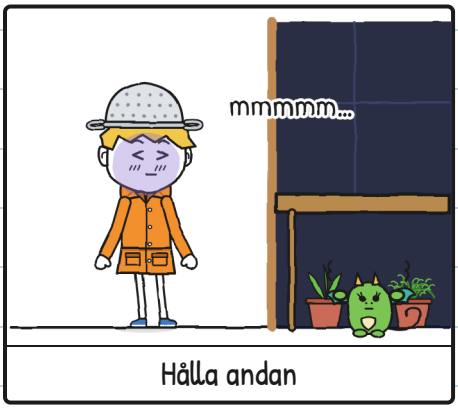

Hålla andan

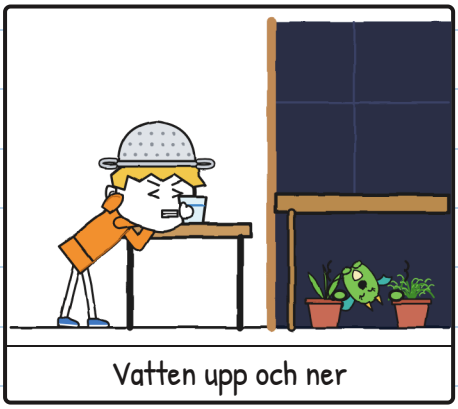

Vatten upp och ner

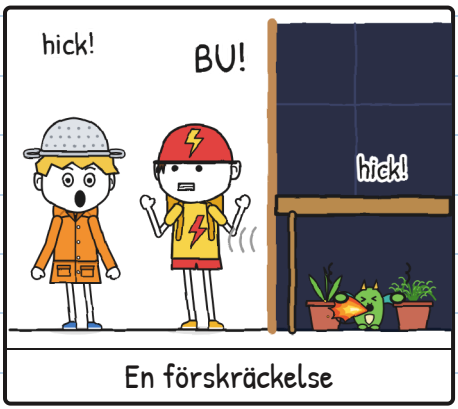

En förskräckelse

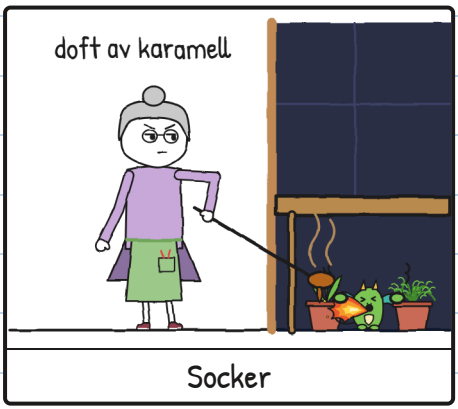

Socker

Smula härmade alla, en efter en, utan att släppa sina krukor.

Huskurer: noll. Hickor: massor. –J.

– Fyra elefanter. Fem.
Åskan mullrade. Julia sa att den blixten hade slagit ner längre bort.

De sju fröna sprang runt i burken och letade efter en utväg. Jag fortsatte att hicka.

– Och om vi kommer upp till elva? frågade jag.
Julia tittade på de små benen som satt fast mot glaset.
– Stenar igen.
Sedan tittade hon på mig.

– Smula härmar din rädsla, sa Julia.
– Hon kunde härma något annat, sa jag.
Jag hickade, och under odlingsbänken flammade det upp. Smula verkade inte vilja ändra sig.
– Och om vi tar ut henne i köket? frågade jag.
– Hon håller sig fast. Det har du ju sett.
Julia sänkte rösten.
– Stanna hos henne först.

Jag hade ingen huskur mot rädslan. Jag hade en plan för att ingen skulle märka den, och den hade slutat fungera:

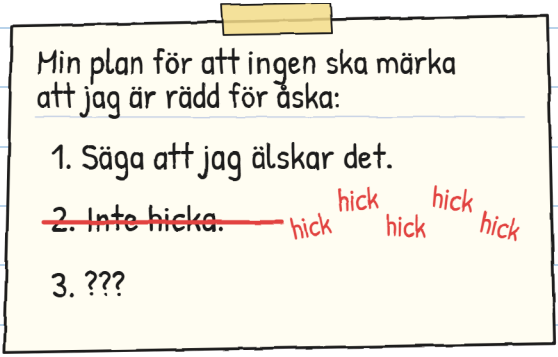

Och trean? –J.

Jag försökte. Verkligen.

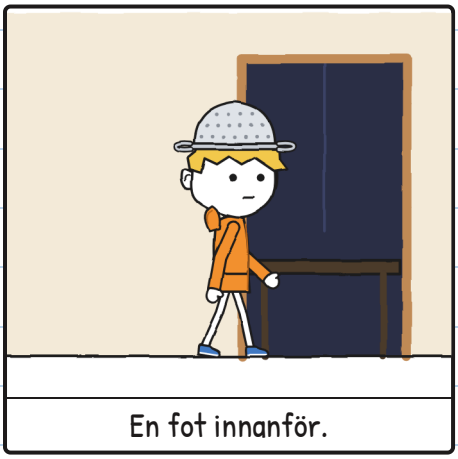

En fot innanför.

En åskknall.

Och tillbaka i köket igen.

Växthuset är den plats där åskan hörs allra starkast i hela kvarteret.

Från dörren tittade jag upp genom glastaket. Och mellan blixtarna såg jag dem, högt över taket: Veras drakar, som flög mitt i åskvädret. De flyger ut när ingen tittar uppåt. Därför kom inte Vera med oss: när det åskar håller hon koll på dem.

De hickade inte.

– Kom igen, jägare, sa Totte.

Jag väntade på att han skulle skratta. Det gjorde han inte.

Jag tog av mig durkslaget och gav det till Flora, som höll det i handtagen som om det var en riktig hjälm.

Och så gick jag in.

Ett durkslag stoppar ingen blixt. Men rädsla stoppar det ibland. –J.

Därinne lät regnet som tusen fingrar som trummade på en gång. Jag kröp på alla fyra in under odlingsbänken. Smula låg där, hopkurad som en boll, och darrade precis som jag.

BRRRMM! Jag hickade. Smula hickade. Flamman lyste upp oss båda.

Vi var två åskjägare under en odlingsbänk.

Då sa Julia lågt, från dörren, utan att skratta:

– Räkna med mig.

KAPITEL 5

Räkna med mig

Och vi räknade. Hon från dörren och jag under odlingsbänken, med Smula darrande mot min regnjacka.

Blixt.

– En elefant. Två elefanter. Tre. Fyra. Fem. Sex.

Brrrmm.

– Sex: ungefär två kilometer, sa Julia. Den blixten slog ner längre bort. Vi stannar i skydd.

Jag hade räknat de sex elefanterna, och rädslan var kvar hos mig.

Att två gånger säga att jag älskade åskväder hade inte fungerat. Smula härmade inte vad jag sa: hon härmade vad som hände med mig.
Hon tittade på mig. Den här gången letade jag inte efter någon ursäkt.

– Jag är rädd för åska.

– Det vet jag, sa Julia. Du ritade det i morse, på sidan 6. Jag har väntat på att du skulle säga det.

– Jag är rädd för katter, sa Totte, som hade Åska sovande i knät och inte vågade röra sig.

– Och jag är rädd för att vänta på något som inte kommer, sa Flora. Därför öppnade jag burken så fort den kom, de andra gångerna.

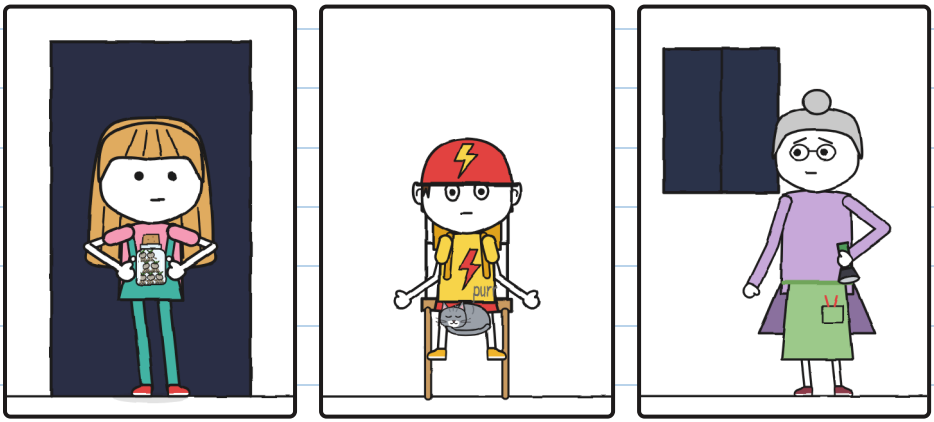

Och jag är rädd för spångar. Det visste ni redan. –J.

Ingen skrattade. Det regnade lika mycket som förut, men under odlingsbänken var jag inte ensam längre.

Jag andades långsamt. Smula andades långsamt.

Blixt. Vi räknade tillsammans till nio. Brrrmm.

Och jag hickade inte. Varken vid den åskknallen eller vid nästa.

– Nu! viskade Flora.

Julia smög in på tå, i mörkret, ställde burken ovanpå den blöta jorden och tog ur korken. Sedan gick hon tillbaka till dörren utan ett ljud.

Tipp, tipp, tipp. I mörkret kom något ut ur burken.

Blixt, mycket långt bort. Vi räknade utan röst, bara med läpparna, till tio elefanter. Brrrmm.

Tio: den sista som gällde.

Vid nästa blixt såg vi det:

Burken var tom. I jorden fanns sju små hål, och i det sista stack fortfarande ett litet ben upp.

Sedan, en stund av ingenting. Bara vi, i mörkret, som tittade på en odlingsbänk med jord.

Och sedan tändes den första.

Sju lyktblommor. Var och en med en liten bit blixt inuti.

Smula hickade inte. Hon tittade på lyktblommorna med öppen mun, precis som jag, och jag förstod att hon inte längre härmade min rädsla. Hon härmade det här.

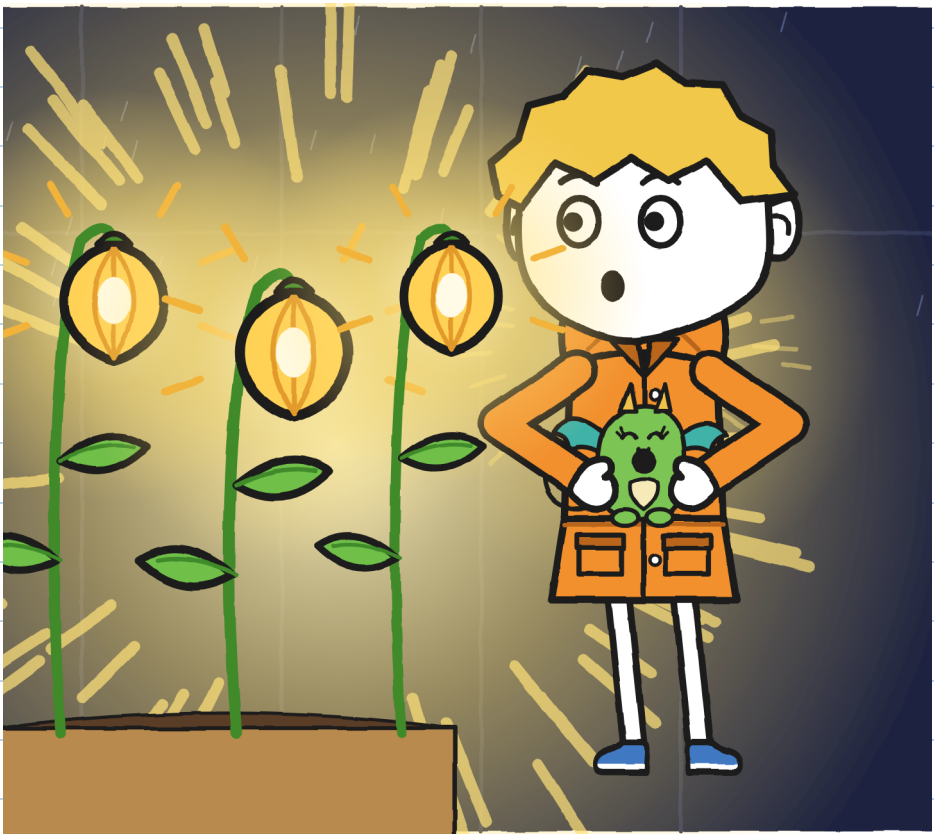

Flora sa ingenting på länge. Sedan rörde hon vid en av lyktblommorna med fingertoppen, långsamt, som man rör vid något man har väntat på länge.
– Så såg promenaden ut, sa hon.

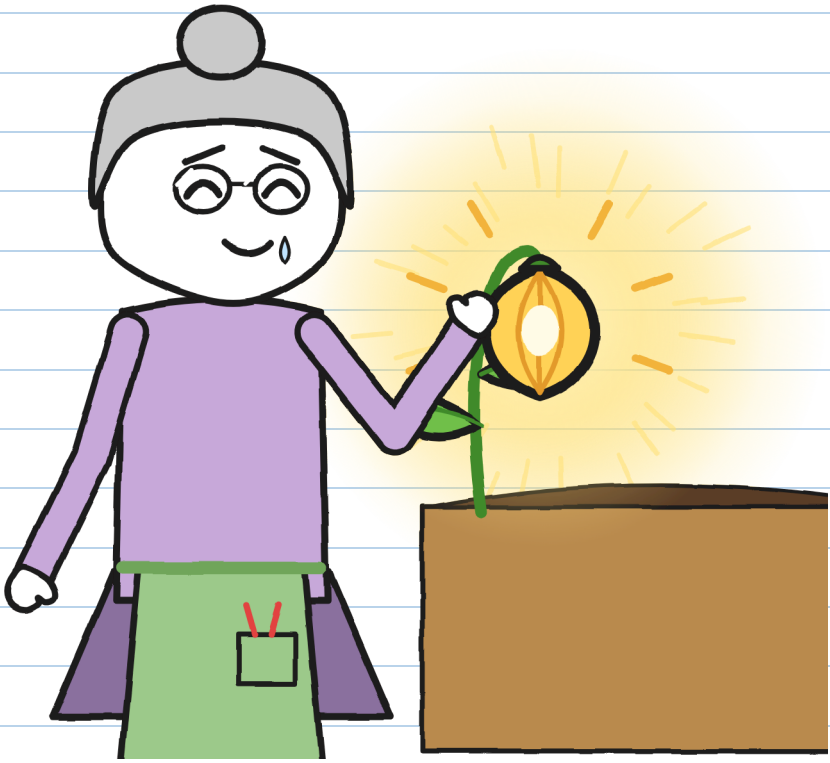

Jag rörde också vid en. Det gjorde Smula också. Den var ljum, som en sten i solen.

Flora stoppade regnet genom att vrida på vevan och tog fram en penna för att skriva på.
Äntligen.
Julia stoppade pennan med två fingrar.
– Inte än.
Hon blev stående och tittade på de sju lyktblommorna.

– Det åttonde fattas. Jag öppnade burken för tidigt. Vi måste hitta det.
Sedan gick hon till köket, tog loss etiketten från kartongen och stoppade den i bröstfickan på hängselbyxorna.

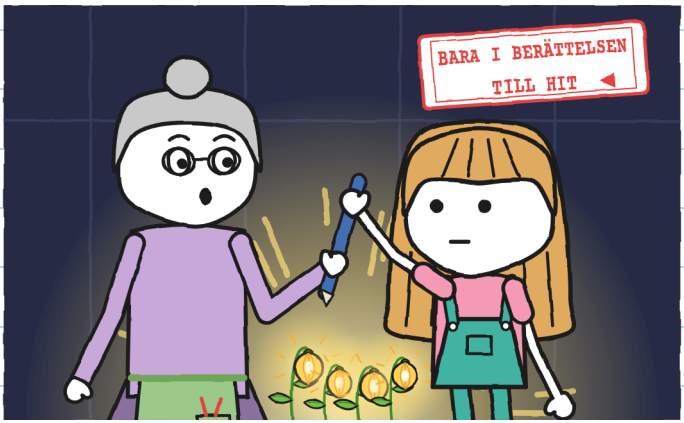

Levereras det, så levereras det helt. –J.

Vi gick allihop tillbaka till köket.
– Gården är fortfarande stängd, sa Flora. Vi går inte ut än.
Vi väntade tills Julia inte hade några fler blixtar att räkna, och sedan en halvtimme till, räknat från den sista åskknallen. Det regnade inte längre. Åskvädret hade dragit bort.

Och det åttonde fröet var där ute, någonstans, i mörkret. Om det inte hade hittat jord i tid låg det nog och sov igen: ännu en sten. Och utan Floras underskrift skulle nr 2 flyga tillbaka till sin hylla i gryningen.

– Vi går och letar efter det, sa Julia.

Flora tittade ut i natten. Sedan knackade hon tre gånger på gårdsmuren, som är väggen till Drakhuset, så som Vera hade sagt.

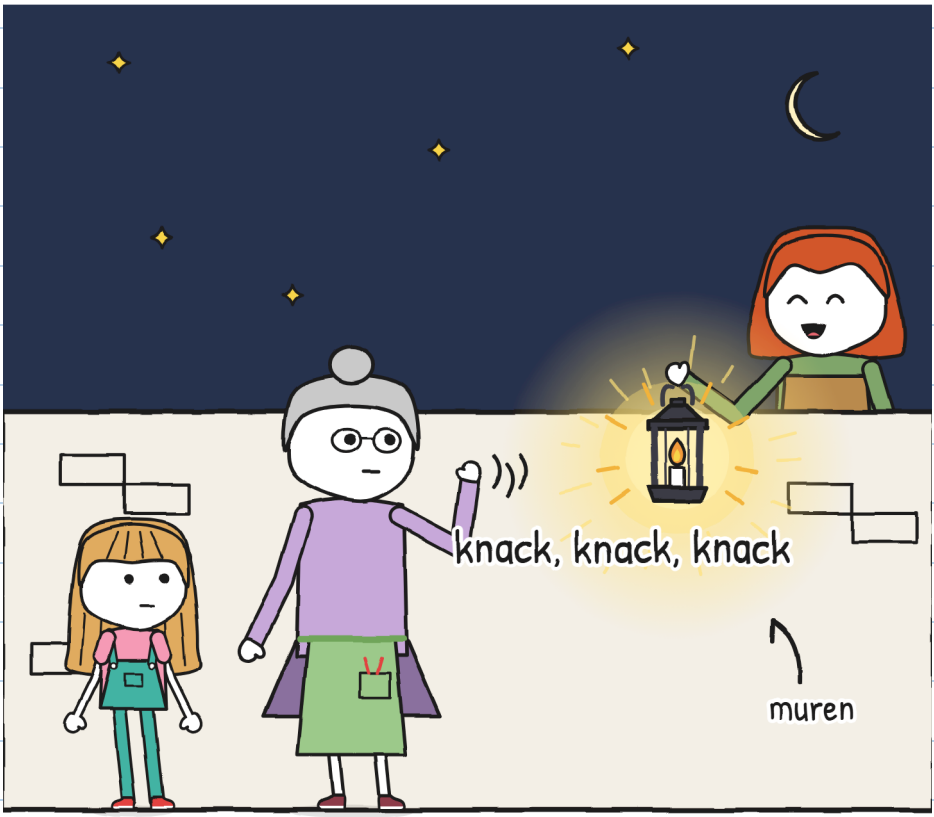

– Den här gången, sa hon, går ni inte ensamma.

KAPITEL 6

Det åttonde fröet

Vi gick ut med Flora och Vera, en lykta och en cykel. Julia bar den tomma burken och hade etiketten i bröstfickan; jag bar Smula inne i regnjackan. Hon stack ut huvudet där jag hade hakan.

Vi letade på gården, längs stigen, vid kanalkanten.

Ingenting. Om det åttonde fröet hade somnat kunde det vara vilken som helst av de blöta stenarna.

Lyktan fick de blöta stenarna att glimma, så mycket att det var svårt att se något mellan dem.
Då kom jag på det: en lyktblomma som precis hade slagit ut skulle lysa svagt. Vi letade efter ett litet ljus med våra tre ljus tända: de slukade det.
– Vänta. Släck allt.

Totte stannade cykeln, Vera skruvade ner lågan i lyktan och Flora släckte ficklampan.
Vi stod blickstilla. I mörkret, längst bort på promenaden, dök ett litet ljus upp.

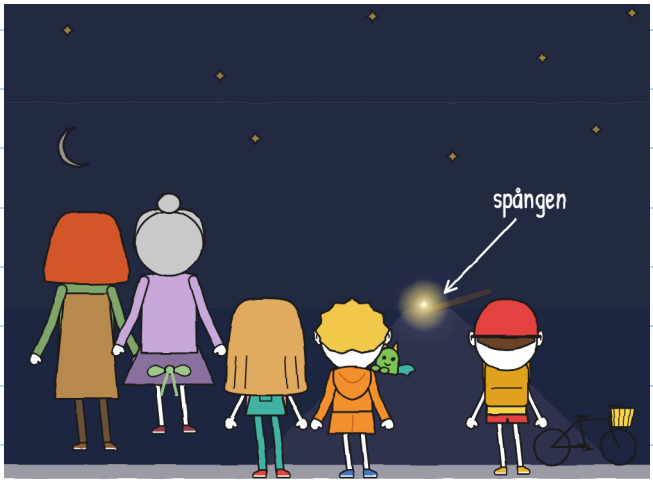

Vid spångens fot.

Jag tror att regnet spolade med det åttonde fröet längs stigen ner till promenaden, och att det fastnade i en spricka mellan två stenar, med en fingerbredd blöt jord, precis där spången börjar. Där planterade det sig självt. På långt håll ett litet ljus. På nära håll lyste det upp allt.

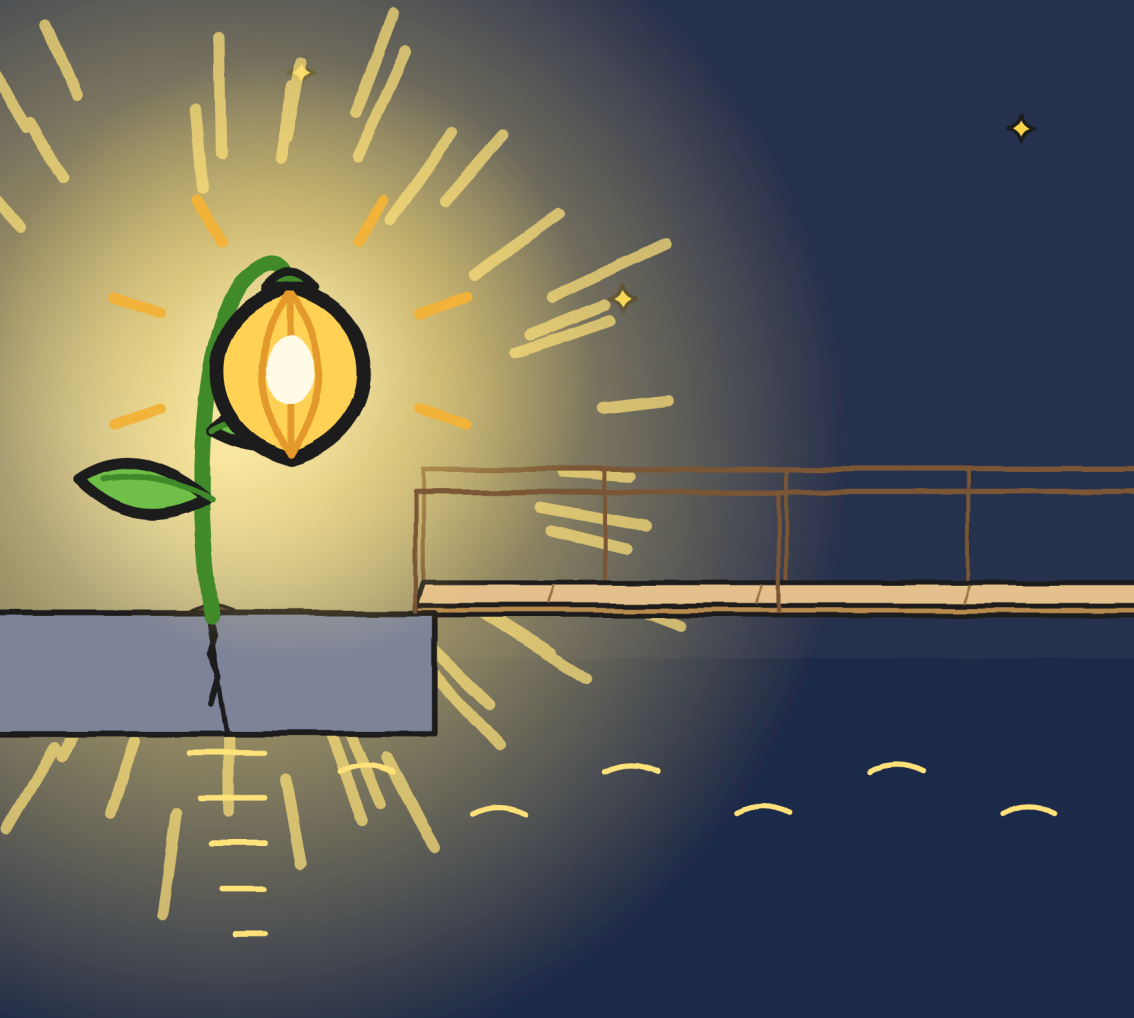

Julia blev stående länge och tittade på spången. I ljuset såg den annorlunda ut: kortare, bredare, mer trä än vatten.

Hon satte en fot på spången. Bara en. Sedan tog hon bort den.

På långt håll är jag inte rädd längre. På nära håll nästan inte heller. –J.

– Den där stannar här, sa Flora. Den har valt plats.

Julia gav henne etiketten och sin gröna tuschpenna, för nu visste vi vilket bläck som inte går bort. Flora skrev på precis där, i ljuset från den åttonde lyktblomman, och gav tillbaka tuschpennan.

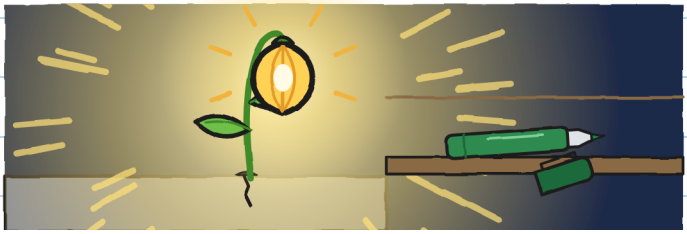

När vi sa adjö vid hennes dörr gav Flora mig sitt durkslag:

– Behåll det. Till nästa åskväder. Och säg till Märta att det var på tiden.

Vera lämnade Smula i hennes bo och körde oss till affären i sin skåpbil, med Tottes cykel bakom, över landsvägsbron: på natten fälls Stora bron upp för att båtarna ska komma förbi. Hon släppte av oss vid affärens dörr och åkte tillbaka till sina drakar.

Affären var mörk. Märta stod inte vid disken.

Hon var under disken.

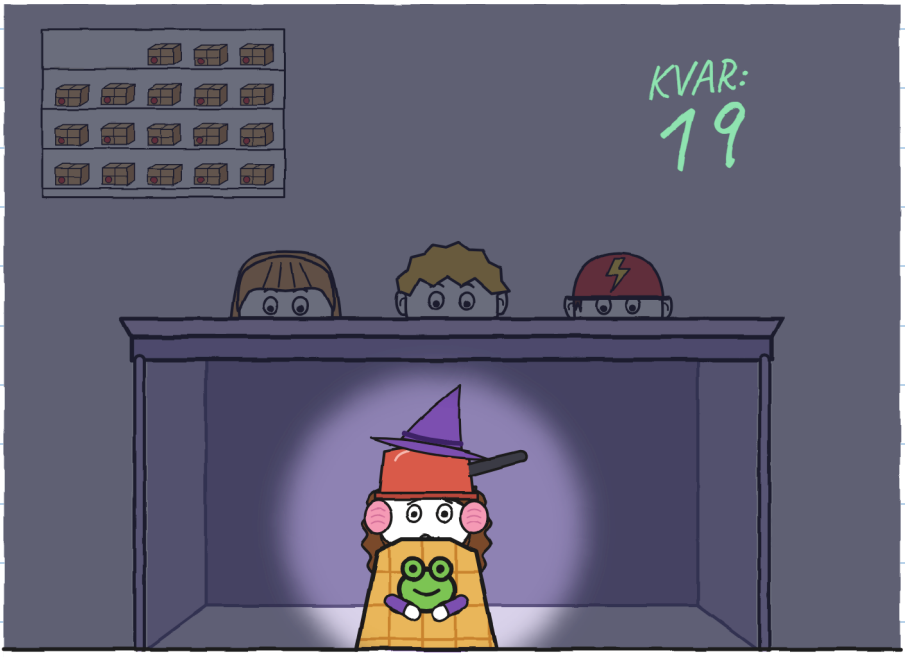

– Har det gått över än? frågade Märta.
– För en bra stund sen, sa Julia.

Filt, öronskydd och en kastrull som hjälm. Tjugotre leveranser, ingen under åskväder.

Nu förstod jag vad ”saker att göra här” betydde. Jag framförde Floras hälsning. Märta drog ner kastrullen ända till ögonbrynen.

– Jag är också rädd för åska, sa jag till henne.
Märta lyfte på filten utan att säga något.

Jag kröp in under disken till henne. Vi passade in.

Märta ställde en leveranslåda upp och ner åt Totte, bredvid pallarna.
– Din plats. Tills vidare, sa hon.

Totte satte sig och skrev, med Julias tuschpenna, två ord till på det finstilta på sin ryggsäck: ”och katter”.

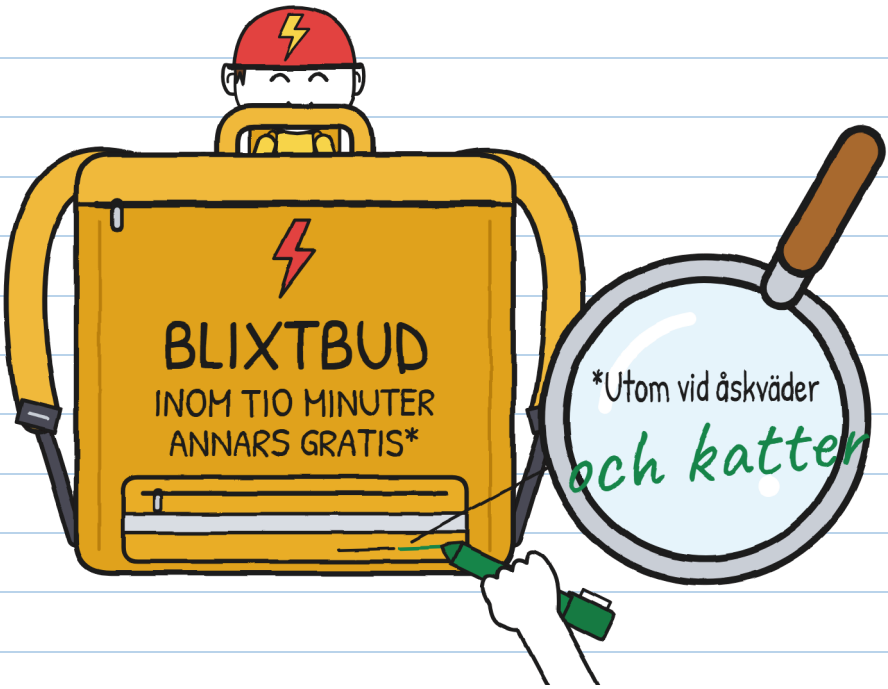

Nu säger det finstilta sanningen. –J.

Jag har rättat till min plan. För åskan:

1. Räkna elefanter.
2. Tillsammans med någon.
3. Om jag hickar gör det ingenting.

KVAR:

~~19~~ 18

Och säg inte att du är åskjägare. –J.

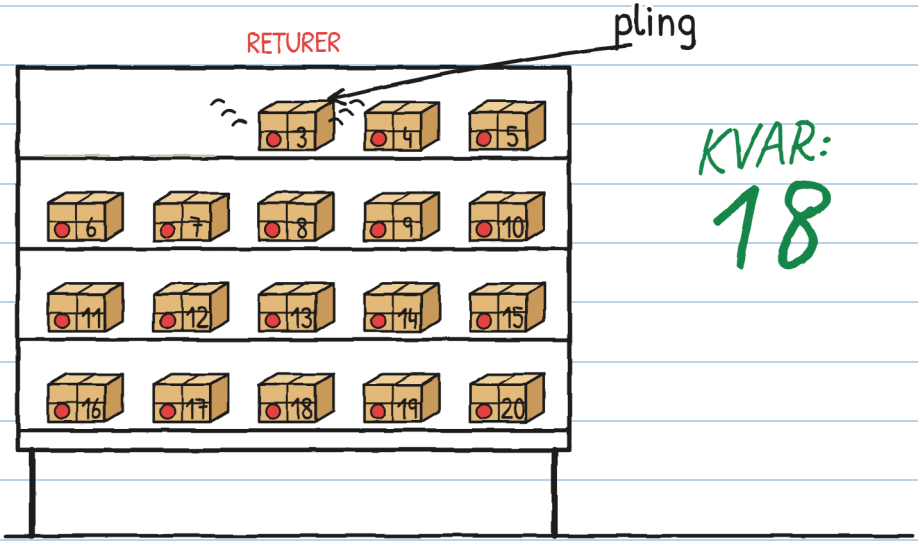

Den kvällen, innan vi gick hem, lät en av returerna: pling. Som en liten klocka. Nr 3.

På etiketten stod det:

Nr 3

TILL TOTTIS

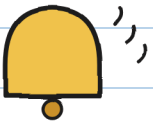

Totte blev röd som sin hjälm.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

(snart)

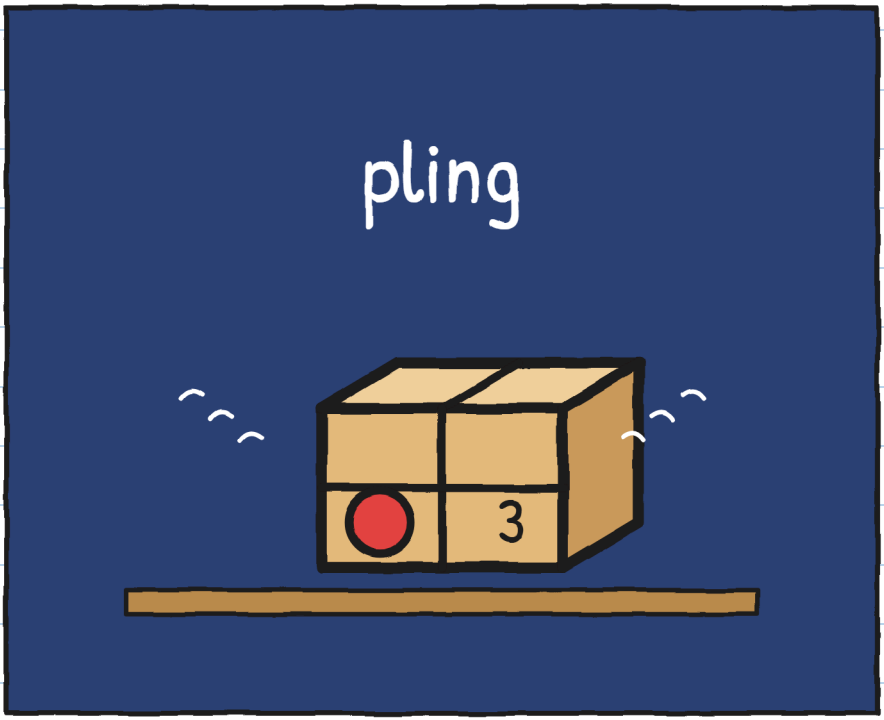

Vem skickar paket till Totte? –J.

KVARTERET (version 2)

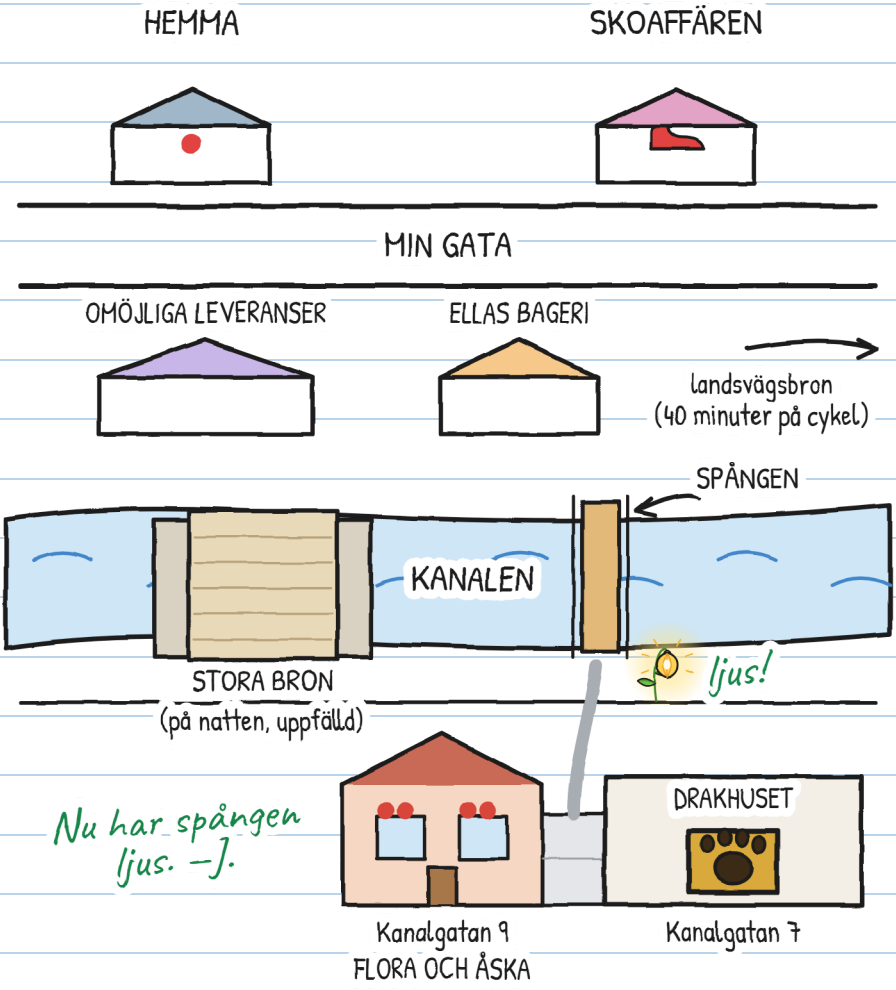

Jag har ett registerkort om R. De två första ledtrådarna är från anteckningsbok 1. Jag skrev ner de nya:

VAD VI VET OM R.

R.

1. Har urusel handstil (Märta).
2. Vera blev blek när hon läste initialen.
3. Planterade lyktblommor med Flora för länge sen.
4. Håller sitt ord, fast sent.
5. Gjorde Floras förtrollade glas.

6. Ingen säger vad R. heter. Det är också en ledtråd. –J.

Och du? Vem tror du att R. är?

Jag tror att R. är...

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
JULIA FÅNGAR FRÖ NUMMER SJU.

STORLEK XS · A1
Ett frö låg kvar på golvet. Julia fångade det. Sju.

STORLEK S · A2
Ännu en blixt: på golvet fanns bara ett frö kvar. Julia fångade det. Sju.

STORLEK M · B1
Vid nästa blixt fanns det bara ett frö kvar, och Julia fångade det. Sju.

STORLEK L · B2
När det blixtrade igen låg det bara ett enda frö kvar på golvet, och Julia fångade det. Sju.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma åskväder. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

RIKTIGT ÅSKVÄDER: SÅ GÖR DU

1. Hör du åska, även långt borta, gå in i huset: blixten kan redan nå dig.
2. Inomhus, tillsammans med en vuxen, långt från fönster, dörrar och glas. Inga växthus, broar, träd eller vatten.
3. Gå inte ut förrän en halvtimme efter den sista åskknallen.
4. Att räkna elefanter visar om en blixt slog ner nära eller långt bort, och det lugnar. Det säger inte när du kan gå ut.

RÄKNA PÅ DITT ÅSKVÄDER

Inifrån huset: räkna elefanter mellan blixten och åskan.

Blixt	Elefanter	Kilometer (1 per 3, ca)	Den blixten: närmare eller längre bort?
1	15	5	–
2	9	3	närmare